

1. Min - den - ko - ron ál - dom az én U - ra - mat,

Ki - től vá - rom én min - den ol - tal - ma - mat.

Ben - ne ve - tem min - den bi - zo - dal - ma - mat;

Min - den - ko - ron di - csé - rem, mint U - ra - mat.

2. Igen vigad és örvendez én lelkem,
Az Istennek segedelmét hogy kérem,
Nyomorultak meghallják, azt örvendem,
Vigadjanak Istenben, arra intem,

3. Én mikoron Istenhez kiáltottam,
Kegyelmesen tőle meghallgattattam,
Őáltala hamar megszabadultam,
Háborúságimban is megtartattam.

4. Lám, Istennek angyala mind tábort jár,
Az istenfélő emberek körül jár.
Az Istentől azért ki oltalmat vár,
Útaiban mindenütt az nagy jól jár.

5. Segítségül azért Istent hívjátok,
Ő jóvoltát kóstoljátok, lássátok!
Igen nagy-jó, azt bizonytal tudjátok:
Benne bízó emberek mind boldogok.

6. Valamíglén élsz ez árnyék világban,
Szántszándékkal ne élj a gonoszságban,
Sőt életed foglaljad minden jóban,
Hogy lakozzál Istennek oltalmában.

7. Sok jók közt a békességet szeressed,
És éltedben mindenkor azt keressed;
E világnak békességét ne nézzed,
Az ördöggel ne légyen közösséged.

8. A felséges Isten szemei vannak
Igazakon, kik csak őbenne bíznak;
Mindazok, kik tőle oltalmat várnak,
Kérésükben mindig meghallgattatnak.

9. Igen közel az Úr Isten azoknak,
Töredelmes szívvel akik óhajtnak;
Alázatos lélekkel akik járnak,
Sok ínségből bizton megszabadulnak.

✍: Sztárai Mihály (34. zsoltár)

🎵: Debrecen, 1778.

📖: Ref. énekeskönyv – 254.